

AYOBAMI ADEBAYO

INAQUE

Zostaň so mnou

Preklad Aňa Ostrihoňová

Ayòbámi Adébáyò
Zostaň so mnou

Ďakujeme vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.
Kniha, ktorú držíte v rukách, vyšla aj
vďaka nášmu spojeniu s 582, s. r. o.

582

AYQBÁMI ADÉBÁYQ STAY WITH ME

COPYRIGHT © 2017 by Ayòbámi Adébáyò

Copyright licensed by Canongate Books Ltd. arranged
with Andrew Nurnberg Associates International Limited

TRANSLATION © Aňa Ostrihoňová 2019

COPYEDITING Lucia Halová, Jana Šulková

EPILOGUE Dobrota Pucherová

COVER & ILLUSTRATION © Barbora Šajgalíková

SLOVAK EDITION © INAQUE 2019

ISBN 978-80-8207-025-8

ISBN E-BOOK 978-80-8207-024-1

AYÒBÁMI ADÉBÁYÒ

ZOSTAŇ
SO
MNOU

INAQUE

S láskou a vďakou venujem svojej mame, doktorke Olusolu Famurewa, ktorá z nášho domova robí krajinu zázrakov, kde v každej izbe stoja police kníh.

A na pamiatku môjho otca Adebaya Famurewa, ktorý nám tu zanechal knižnicu a životné poslanstvo. Stále mi chýbaš.

PRVÁ ČASŤ

Jos, december 2008

Dnes musím odísť z mesta a konečne sa vydať na cestu za tebou. Zbalila som sa dávnejšie, a tak mi prázdne izby pripomínajú, že som mala odísť už minulý týždeň. Môj šofér Musa spal od piatku na stanovišti bezpečnostnej služby, čakajúc, kým ho nadránom zobudím, aby sme včas vyrazili. Na batožinu prichystanú v obývačke mi však stále sadá prach.

Väčšinu vecí, ktoré som tu nadobudla – nábytok, elektro-
niku, dokonca aj príslušenstvo bytu –, som rozdala kade-
rníckam pracujúcim v mojom salóne. Uplynulý týždeň som
sa teda prehadzovala na posteli bez možnosti skrátiť si ho-
diny nespavosti televíziou.

V Ife na mňa čaká dom pri univerzite, kde sme sa prvý-
krát stretli. Keď si ho teraz v duchu predstavujem, vyzerá
podobne ako tento; má veľa izieb, aby sa doň poľahky zmes-
tila veľká rodina pozostávajúca z muža, ženy a veľa detí. Pô-
vodne som mala odísť potom, čo v kaderníctve demontovali
sušiaky na vlasy. Plánovala som stráviť týždeň zariaďova-
ním nového salónu a domu. Chcela som si usporiadať nový
život skôr, než sa s tebou opäť stretnem.

Niežeby som sa na toto miesto naviazala. Tých pár pria-
teľov, čo tu mám, mi chýbať nebude. Všetci tí ľudia ne-
poznajúci ženu, ktorou som bola predtým, ako som sa sem
nasťahovala, muži myslíaci si, aspoň v istom momente, že
sú do mňa zamilovaní... Keď odídem, pravdepodobne si ani

nespomeniem, ktorý z nich ma požiadal o ruku. Nikto tu nevie, že som za teba stále vydatá. Povedala som im len časť príbehu: nemohla som mať deti, a preto si môj manžel zobral inú. Nikto sa ďalej nevypytoval, a tak som sa o svojich deťoch ani nezmiemala.

Rozhodla som sa odísť, keď zabili tých troch vojakov z programu Národnej mládežníckej služby. Chcela som zavrieť kaderníctvo aj klenotníctvo, hoci som ešte nevedela, čo budem robiť. A vtedy prišlo oznámenie o pohrebe tvojho otca, ktoré bolo ako mapa ukazujúca cestu. Zapamätala som si mená tých troch mladíkov a zistila si, čo študovali na univerzite. Moja Olamide by bola v ich veku, aj ona by práve končila vysokú školu. Vždy, keď o nich čítam, spomeniem si na ňu.

Často premýšľam, či na ňu myslíš aj ty, Akin.

Hoci spánok neprichádza, každú noc zavriem oči, a vtedy sa mi vybavujú útržky života, ktorý som opustila. V duchu vidím batikované návliečky na vankúše v spálni, našich susedov a tvoju rodinu, ktorú som istý čas mylne považovala aj za svoju. Často vidím teba. Dnes som si spomenula na nočnú lampu, ktorú si mi daroval pár týždňov po svadbe. Nemohla som spať potme a ty si sa zas strhával zo spánku, ak sme nechali zažatú neónku. Tou lampou si to chcel vyriešiť. Kúpil si ju bez slova, nezaujímalo ťa, či ju chcem a či mi takýto kompromis vyhovuje. A kým som hladila jej bronzový podstavec a farebné vitrážové tienidlo, opýtal si sa ma, čo by som si zobrala z domu, keby horelo. Bez rozmýšľania som povedala *naše diéta*, hoci sme žiadne nemali. Čo, nie *koho*, namrzeno si ma upozornil. Myslela som si, že hovoríš o ľuďoch, a očividne sa ťa dotklo, že mi nenapadlo zachrániť z horiaceho domu najprv teba.

Vyleziem z postele a oblečiem sa. Už nestratím ani minútu. Pohaňa ma zvedavosť, potrebujem poznať odpovede na otázky, ktoré ma dusia už desaťročie. Zoberiem si kabelku a zájdem do obývačky.

Čaká ma tu sedemnást tašiek, ktoré treba odniesť do auta.

Dívam sa na ne a premýšľam, čo je v nich pobalené. Keby horelo, čo si zoberiem? Musím o tom uvažovať, pretože ako prvé mi napadne: *nič*. Vyberiem si tašku s náhradným oblečením, ktorú som si chcela zobrať na pohreb, a kožené vrecúško so zlatými šperkami. Zvyšok mi môže Musa doviezť inokedy.

A tak, hoci nehorí, opúšťam po pätnástich rokoch tento dom len s vrecúškom zlata a náhradnou spodnou bielizňou v rukách. Všetko, na čom záleží, mám totiž vo svojom vnútri, zamknuté v hrudi ako v hrobe, na bezpečnom mieste, v truhlici s pokladom pripomínajúcej rakvu.

Vyjdem von. Vzduch je ľadový a čierna obloha na obzore ružovíe vychádzajúcim slnkom. Musa sa opiera o auto, čistí si zuby vetvičkou stromu arak. Keď k nemu podídem, odpluje si do pohára a konárik zasunie do vrečka. Pozdravím sa, otvorí mi zadné dvere a ja nastúpim.

Musa zapne rádio a snaží sa naladiť nejakú stanicu. Nakoniec sa rozhodne pre tú, ktorá začína ranné vysielanie hymnou. Vrátnik nám zamáva, keď vychádzame z areálu. Pred nami sa kľukatí cesta ponorená do ranného šera a vedie ma za tebou.

Ilesa, 1985 a neskôr

Dokonca už vtedy, keď som ich videla cez sklenú výplň dverí a počula som, ako sa rozprávajú – akoby si ani nevšimli, že už skoro minútu stojím na druhej strane dvier –, som cítila, že prišli pripravení vyhlásiť mi vojnu. Chcela som ich tam nechať stáť a vrátiť sa hore do postele. Možno keby na horúcom slnku stáli dostatočne dlho, roztopili by sa na mláky hnedého blata. Matka *iya* Martha mala taký veľký zadok, že by sa roztopený rozlial po celých betónových schodoch pred vchodom.

Iya Martha bola jednou z mojich štyroch matiek, najstaršou manželkou môjho otca. Prišiel s ňou Akinov strýko *baba* Lola. Krčili sa pred slnkom a obaja sa tvárili vážne a odhodlane; vyzerali odporne. Sotva som však otvorila dvere, zmĺkli a usmiali sa. Vedela som, čo mi Martha povie ešte skôr, ako otvorila ústa. Vedela som, že ma zahrnie prehnanými prejavmi náklonnosti, ktorá medzi nami nikdy nebola.

„Drahá dcérka, Yejide!“ *iya* Martha sa zazubila a chytila mi líca svojimi vlhkými mäsitými dlaňami.

Silene som sa usmiala a pokľakla som na pozdrav. „Vitajte, vitajte! Boh sa dnes musel zobudiť s myšlienkou na mňa! Preto ste prišli,“ povedala som, a keď vošli dovnútra a usadili sa v obývačke, opäť som sa zohla, jedným kolenom sa dotýkajúc zeme.

Zasmiali sa.

„Kde máš manžela? Je doma?“ opýtal sa *baba* Lola a obzeral sa po izbe, akoby som Akina schovávala kdesi pod stoličkou.

„Áno, pane, je hore. Pôjdem poňho, len čo vám donesiem niečo na pitie. Čo by ste si dali na jedenie? Jamovú kašu?“

Strýko sa spýtavo pozrel na moju nevlastnú matku; pôsobil, akoby si, keď si túto scénu nacvičovali, zabudol prečítať svoju časť scenára.

Iya Martha prudko pokrútila hlavou. „Teraz nemôžeme jesť. Zavolaj manžela. Musíme sa s vami porozprávať o dôležitých veciach.“

Usmiala som sa a vychádzajúc z obývačky som zamierila ku schodom. Myslela som si, že viem, o akých „dôležitých veciach“ chcú hovoriť. Už sa o tom so mnou prišlo porozprávať veľa členov manželovej rodiny. Oni rozprávali a ja som ich kľačiac na kolenách počúvala. Akin väčšinou len predstieral, že počúva a všetko si zapisuje, avšak v skutočnosti si robil zoznam toho, čo má urobiť na druhý deň. Nikto z mnohých delegácií, ktoré sa dostavili, nevie ani písať, ani čítať, a tak obdivovali každého, kto to vie. Urobilo na nich dojem, že Akin zaznamenáva ich slová. A ak náhodou prestal písať, hovoriaci sa sťažovali, že si ho neváži, keď nezapisuje. Počas takýchto návštev si môj manžel obyčajne naplánoval prácu na celý týždeň, pričom ja som dostávala krčce do nôh.

Akina návštevy príbuzných rozčulovali a chcel im povedať, aby sa starali o seba, ale nedovolila som mu to. Áno, z ich dlhých prejavov som síce mala krčce v nohách, ale aspoň som sa cítila ako súčasť jeho rodiny. Odkedy som sa totiž vydala, neprišiel za mnou nikto z mojich príbuzných. Až do toho popoludnia.

Cestou hore schodmi som si uvedomila, že prítomnosť mojej nevlastnej matky znamená nový obrat v situácii. Nepotrebovala som ich rady. Naše manželstvo bolo v poriadku aj bez „dôležitých vecí“, s ktorými ma museli oboznámiť. Nechcela som počúvať chraplavý hlas strýka Lolu prerušovaný kašľom ani sa dívať na odhalené zuby *iyé* Marthy.

Bola som presvedčená, že som všetko počula už dvakrát a manžel bol na tom určite rovnako. Prekvapilo ma, že je hore. Pracoval šesť dní v týždni a nedelu väčšinou prespal. Ale keď som vošla do spálne, našla som ho prechádzať sa po izbe.

„Vedel si, že dnes prídu?“ Hľadala som v jeho tvári známú zmes desu a podráždenia, ktorá sa mu na nej objavila vždy, keď k nám zavítala špeciálna delegácia.

„Už sú tu?“ spýtal sa a zložil si ruky za hlavou. Nebadala som na ňom žiadnu známku desu či podráždenia. V izbe sa zrazu nedalo dýchať.

„Takže si vedel, že prídu, a nepovedal si mi to?“

„Podme dole.“ Vyšiel zo spálne.

„Čo sa deje, Akin? Čo to má znamenať?“ zakričala som za ním.

Sadla som si na posteľ, hlavu si zložila do dlaní a snažila som sa pravidelne dýchať. Sedela som tam, až kým sa neozval Akinov hlas, volal ma. Zišla som do obývačky. Usmievala som sa, nie doširoka, len som mierne zdvihla kútiky úst. Úsmevom som naznačovala: *Napriek tomu, že vy, starí, neviete o mojom manželstve vôbec nič, s radosťou či dokonca nadšením si vypočujem všetky dôležité veci, ktoré ste mi k nemu prišli povedať. Koniec koncov som dobrá manželka.*

Najskôr som si ju nevšímala, hoci sedela na operadle kresla, v ktorom si hovala *iya* Martha. Bola svetlá, bledožltá ako vnútro nezrelého manga. Tenké pery mala namaľované kravočerveným rúžom.

Naklonila som sa k manželovi, avšak bol meravý; neobjal ma a nepritiahol k sebe. Snažila som sa prísť na to, odkiaľ sa tam vzala žltá žena, na chvíľu mi dokonca napadlo, či ju *iya* Martha neprepašovala dnu schovanú pod šatami *iro*.

„Akinova manželka, ako vieš, naši ľudia veria, že ak má muž majetok a ten sa zdvojnásobí, nenahnevá sa, pravda?!“ vyhlásil *baba* Lola.

Usmievajúc sa som prikývla.

„Nuž, Akinova manželka, predstavujem ti novú ženu tvojho muža. Dieťa volá ďalšie dieťa, aby prišlo na svet. Kto-

vie, možno Pán na nebesiach vďaka nej vyslyší naše modlitby. Sme si istí, že keď otehotnie a porodí dieťa, narodí sa dieťa aj tebe,“ dokončil.

Iya Martha súhlasne prikyvovala. „Yejide, dcéra moja, premýšľali sme o tom a veľakrát sme sa na to vyspali, kým sme sa rozhodli spoločne s rodinou tvojho muža. A tvojimi ďalšími matkami.“

Zatvorila som oči. Určite sa čoskoro prebudím z nočnej mory. Keď som ich však otvorila, mangovožltá žena tam stále sedela, a hoci som ju videla trochu rozmazane, bola tam. Zakrútila sa mi z toho hlava.

Čakala som, že budú hovoriť o mojej neplodnosti. Vyzbrojila som sa miliónom úsmevov. Ospravedlňujúcich, vyvolávajúcich ľútosť, naznačujúcich, že hľadám pomoc u Boha – všetkých typov falošných úsmevov potrebných na to, aby ste prežili popoludnie so skupinou ľudí, ktorí tvrdia, že chcú pre vás to najlepšie, ale pritom len sypú soľ do otvorenej rany. Na všetko som sa pripravila. Na reči o tom, že musím so sebou niečo robiť. Čakala som, že mi povedia o novom pastorovi, za ktorým by som mala zájsť; o novej hore, na ktorú by som sa mala ísť modliť; alebo o starej bylinkárke v ďalekej dedine, ktorá by mi mohla poradiť. Pery som vyzbrojila úsmevmi, oči slzami a nos potáhaním. Bola som pripravená zavrieť na týždeň kadernícky salón a vydať sa hľadať zázrak so svokrou v päťách. Nečakala som však, že sem doveľčú ďalšiu usmievajúcu sa ženu, žltú a s krvavočervenými perami, ktorá sa bude škeriť ako novomanželka.

Priala som si, aby tam bola Akinova matka. Ako jediná na svete som ju oslovovala *moomi*. Chodila som za ňou častejšie ako jej vlastný syn. Dívava sa, ako mi farár ponoril hlavu do rieky a pokazil nový účes, pretože bol presvedčený, že ma prekliala moja matka, skôr než umrela pár minút potom, čo ma porodila. Bola pri mne, keď som sa tri dni modlila, odriekajúc stále dookola slová, ktorým som nerozumela, až kým som neodpadla a predčasne neukončila sedemdnňový pôstny maratón.

Kým som sa spamätávala v nemocnici Wesley Guild Hos-

pital, držala ma za ruku a požiadala ma, aby som prosila Boha o silu. „Život dobrej matky je ťažký,“ povedala, „žena môže byť zlá manželka, ale nesmie byť zlá matka.“ *Moomi* mi vysvetlila, že skôr, než Boha požiadam o dieťa, musím sa pomodliť, aby ma požehnal schopnosťou trpieť preň. Tvrdila, že nie som pripravená stať sa matkou, ak odpadnem po troch dňoch pôstu.

Uvedomila som si, že ona na tretí deň neodpadla, pretože takéto pôsty zrejme absolvovala viackrát, aby si udobрила Boha v mene svojich detí. Zrazu sa mi jej vrásky okolo očí a úst videli akési zlovestnejšie, jej tvár už neodzrkadľovala len starobu. Bola som na pochybách. Túžila som po niečom dosiaľ nepoznanom. Chcela som byť matkou, chcela som, aby mi oči žiarili tajomnou radosťou a múdrosťou rovnako ako *moomi*. Napriek tomu ma jej reči o utrpení desili.

„Zďaleka nemá toľko rokov ako ty,“ *iya* Martha sa naklonila dopredu. „Pretože si ťa vážia, *Yejide*, rodina tvojho muža pozná tvoju cenu. Vie, že si preňho dobrou manželkou a zároveň požehnaním pre tento dom.“

Baba Lola si odkašľal. „*Yejide*, ja osobne spievam na teba chvály. Cením si, ako sa snažíš, aby tu náš syn po sebe zanechal potomka. Aj preto veríme, že novú manželku nebudeš považovať za sokyňu. Volá sa *Funmilayo* a vieme, dúfame, že ju prijmeš ako mladšiu sestru.“

„Ako priateľku,“ dodala *iya* Martha.

„Ako dcéru,“ pokračoval *baba Lola*.

Iya Martha poťapkala *Funmi* po chrbte. „*Oya*, no tak, pozdrav sa so svojou *iyale*.“

Striaslo ma, keď ma označila za *Funminu iyale*. To slovo mi pílilo uši. *Iyale* – prvá manželka. Týmto rozsudkom ma uznali za nedostatočnú ženu pre svojho manžela.

Funmi si prisadla ku mne na gauč.

Baba Lola pokrútil hlavou. „*Funmi*, nože si kľakni. Aj keby vlak vyrazil zo stanice už pred dvadsiatimi rokmi, lokomotíva prejde krajinou vždy prvá. *Yejide* je v tomto dome vo všetkom pred tebou.“

Funmi si kľakla, položila mi ruky na kolená a usmiala sa. Dľaň ma svrbela túžbou strelit' jej facku a pripravit' ju o úsmev.

Otočila som sa k Akinovi, dúfajúc, že sa na tejto zrade nijako nezúčastnil. Díval sa mi do očí s tichou prosbou. Silený úsmev mi zmizol z tváre. Srdce mi zovrela horúca ruka zúrivosti. V spánkoch mi búšilo.

„Akin, ty si o tom vedel?“ opýtala som sa po anglicky, čím som z rozhovoru vylúčila dvoch starších, ktorí rozumeli len jorubčine.

Akin mlčal; ukazovákcom si šúchal koreň nosa.

Poobzerala som sa po izbe, hľadajúc predmet, na ktorý by som sa sústredila. Biele záclony s modrým lemovaním, sivá pohovka, farebne ladiaci koberec s kávovou škvrnou, ktorú sa mi rok nedarilo vyčistiť. Márne som sa ju snažila zamaskovať, bola ďaleko od stredu na to, aby som ju zakryla stolíkom, no i ďaleko od kraja, aby som na ňu položila kreslo. Funmi mala oblečené béžové šaty v rovnakom odtieni ako škvrna, ako blúzka, ktorú som mala na sebe. Rukami ma držala tesne pod kolenami, objímala mi holé nohy. Nedočkávala som sa na ňu pozrieť, len sťažka som videla jej ruky, dlhé široké rukávy jej šiat. Nebola som schopná zahľadieť sa jej do tváre.

„Yejide, objím ju.“

Nebola som si istá, kto to povedal. Tvár mi horela, hlava mi začínala vriieť. Mohol mi to prikázať ktokoľvek: *iya* Martha, *baba* Lola, Boh. Bolo mi to jedno.

Opäť som sa obrátila k manželovi. „Akin, ty si o tom vedel? Vedel si to a nič si mi nepovedal? Vedel si to, však?! Ty bastard! Po tom všetkom, čo som spravila? Ty hnusný bastard!“

Akin mi chytil ruku skôr, ako som ho stihla udrieť.

Neumlčal ma Marthin rozhorčený výkrik, ale nežnosť Akinovho dotyku v mojej dlani. Odvrátila som zrak.

„Čo hovorí?“ dožadoval sa *baba* Lola tlmočenia od novej manželky.

„Yejide, prosím,“ Akin mi stlačil dľaň.

„Hovorí, že je bastard,“ preložila Funmi šeptom, akoby tie slová boli príliš horúce a ťažké pre jej ústa.

Iya Martha vykričkla a zakryla si tvár rukami. Jej divadielko ma neobalamutilo. Vedela som, že v duchu jasá. Bola som si istá, že ďalším manželkám môjho otca bude celé týždne rozprávať, čo tu videla.

„Nesmieš urážať svojho manžela, dieťa. Nech sa deje čokoľvek, stále je tvojím mužom. Čo chceš, aby ešte urobil? Hádám kvôli tebe nenašiel Funmi byt, aby mala kde bývať, hoci si žijete vo veľkom dome?“ Iya Martha sa obzerala po obývačke a roztahovala ruky, aby zdôraznila veľkosť predmetného domu, keby som náhodou nepochopila, že hovorí o vile, za ktorú každý mesiac splácam polovicu hypotéky. „Ty, Yejide, by si mala byť svojmu manželovi vďačná.“

Iya Martha sa odmlčala, ale ústa nechala otvorené. Keby ste k nej podišli bližšie, ucítili by ste z nich neznesiteľný zápach podobný kravskému moču. *Baba* Lola si predvídavo vybral kreslo v bezpečnej vzdialenosti.

Vedela som, že by som si mala kľaknúť, skloniť hlavu ako školáčka prijímajúca trest a povedať, že ľutujem svoje slová, ktorými som urazila svojho manžela aj jeho matku. Ospravedlnenie by prijali; mohla som sa vyhovoriť, že za to môže diabol alebo počasie, prípadne že ma ťahajú nové vrkôčiky a bolí ma z nich hlava, čo ma donútilo uraziť manžela v ich prítomnosti. Celé telo som však mala v kŕči a jednoducho som ho nedokázala prinútiť, aby zaujalo požadovanú pozíciu. A tak som prvýkrát ignorovala nespokojnosť manželových príbuzných, a hoci sa odo mňa očakávalo, že pokľaknem, postavila som sa. Keď som vystrela chrbát, cítila som sa vyššia.

„Pripravím jedlo,“ oznámila som, už som sa znova ne-pýtala, čo by si dali. Teraz, keď si *Iya* Martha a *baba* Lola splnili svoju povinnosť a predstavili mi Funmi, sa mohli najesť. Nebola som ochotná uvariť každému niečo iné, a tak som im naservírovala, čo som chcela: fazuľovú polievku. Do čerstvej polievky som však prihodila trojdňovú fazuľu,

ktorú som chcela pôvodne vyhodiť. Hoci som si bola istá, že si všimnú jej nedobrá chuť, počítala som s tým, že výčitky *babu* Lolu, ktoré maskoval rozhorčením nad mojím správaním, a radosť, čo *iya* Martha skrývala za výrazom ohromenia, ich prinútiť to zjesť. Aby im šla polievka ľahšie dole hrdlom, kľakla som si a ospravedlnila som sa. *Iya* Martha sa usmiala a vyhlásila, že by jedlo odmietla, ak by som sa naďalej správala ako uličnica. Znovu som sa ospravedlnila a na dôkaz, že to myslím vážne, som objala aj žltú ženu; voňala kokosovým olejom a vanilkou. Kým som ich pozorovala pri jedle, pila som pivo. Bola som sklamaná, že Akin jest odmietol.

Keď sa sťažovali, že by si radšej dali kašu z jamu s duseňou zeleninou a sušenou rybou, nevšímala som si Akinov pohľad. Inokedy by som sa vrátila do kuchyne a pomlela by som jam. V to popoludnie som im chcela povedať, aby sa postavili a pomleli si ho sami, keď ho tak veľmi chcú. Slová, ktoré ma pálili v hrdle, som však nakoniec spláchla pivom a vysvetlila som im, že nemôžem čistiť jam, pretože som si deň predtým presilila ruku.

„Ale to si nespomínala, keď sme prišli,“ poškriabala sa *iya* Martha na brade. „Sama si nám ponúkala *iyán*.“

„Asi na to zabudla. Naozaj ju to včera veľmi bolelo, dokonca som zvažoval, či nepôjdeme do nemocnice,“ povedal Akin, čím svoju zjavnú lož potvrdil.

Hltali fazuľu ako vyhladované deti a radili mi, aby som s rukou zašla k lekárovi. Jedine Funmi zvrástila tvár po prvej lyžici polievky a nedôverčivo sa na mňa pozrela. Pohľady sa nám stretli a usmiala sa na mňa krvavočervenými perami.

Potom, čo som odniesla taniere zo stola, nám *baba* Lola vysvetlil, že vzhľadom na to, že nevedeli, ako dlho ich návšteva potrvá, nedohodol sa s taxikárom, aby ich prišiel vyzdvihnúť. Predpokladal, že Akin sa – tak ako to príbuzní robia – postará o to, aby sa dostali domov.

Čoskoro ich teda šiel Akin porozvážať. Keď som ich odprevádzala k autu, môj muž štrngal kľúčmi vo vrecku a pýtal